

VI

Качунка глава надига ф планина,
килими трава постилатъ ливади,
а Диме премислилъ мисли на таванъ,
пърсти отъ чеолъ надворъ му излегле.

VII

Пукнало сънце априлско,
заиталъ Диме, забързалъ,
кърпа до кърпа кошула,
препаша фута шарена,
обеси самаръ на рамо,
нареди тули цървени,
кофи со варъ му на раци.
Отъ катъ на катъ се качуе,
отъ катъ на катъ имъ подава —
сто пати на день малце е.

Раменъици му капнуатъ,
нозите се подвиваатъ;
подъ него страшни лесвици.
вързъ него темни облаци,
а доле мрафки — чоеци.
Пладне ли земня поваса —
се скърстилъ мегю аргати,
главица кромидъ расеколъ,
стреи ли сенки раздиплатъ,
ги собралъ сите край себе:
—Четете, книги, четете,
фнесуйте в душа видело.—
Дойде ли дома приквечерь,
право за книга посига,
очи му искри фърлаатъ,
лисъ по лисъ бъргу отвара,
Горки му лежи подъ зглавйе,
некога беше ф темница.